
LÀM SAO ĐỂ NÂNG CAO KHẢ NĂNG GIẢNG DẠY TOÀN DIỆN CỦA GIÁO VIÊN

Chủ giảng: Cô giáo Dương Thục Phân

Thời gian: Tháng 1 năm 2013

Địa điểm: Thông Châu Bắc Kinh

Tập 3

Hôm qua chúng ta đã nhắc đến ba tinh thần khi giảng dạy, ba điều này có thể nói là một sức sống khi chúng ta làm nghề dạy học, tại sao nói nó là một sức sống? Bởi vì trong nội tâm một người, cuộc đời họ sống động thì họ mới có mục tiêu, có động lực đi tiếp. Vậy sự xây dựng tinh thần, sự xác lập phương hướng, mục tiêu trong nội tâm là vô cùng quan trọng, đây là thuộc về phương diện tinh thần.

Và bắt đầu từ ngày hôm nay, chúng tôi muốn nói về vấn đề trong quá trình dạy học, chúng ta làm sao vận dụng khả năng của mình, vận dụng tài năng của mình, để chúng phát huy thật tốt. Chúng ta xem điều thứ tư, điều thứ tư, trong việc tổ chức lớp học chúng ta phải nên **làm sao để có thể nắm bắt, có thể kiểm soát bầu không khí trong lớp**. Ở đây chúng ta cùng xem một chút, then chốt tổ chức lớp học nằm ở từ trường của giáo viên, chánh khí và chánh năng lượng của giáo viên có thể đem đến cho học sinh một tinh thần học tập cao độ. Cho nên giáo viên mỗi ngày phải trì tụng kinh điển, nói lời khích lệ, đọc sách hay, làm việc tốt để giữ gìn chánh năng lượng của mình. Bản thân mình phải giống như một tháp đèn mãi mãi không bao giờ tắt, mãi mãi là một hoa tiêu dẫn dắt, soi sáng học sinh. Vì vậy mỗi ngày khi chúng ta đi dạy thì ai nắm bắt và kiểm soát bầu không khí trong lớp? Giáo viên. Do đó mỗi ngày trước khi giáo viên đến lớp nhất định bản thân mình phải sanh khởi chánh khí và chánh năng lượng, không được cảm thấy “*Chán quá, hôm nay lại phải đi dạy*”, nếu bạn có tâm chán chường như vậy, bạn đến lớp học sẽ cảm thấy học sinh cũng rất chán nản, vì đều tương ứng với nhau, tâm bạn chán chường bạn sẽ nhìn thấy một thế giới chán chường, tâm bạn vui vẻ bạn sẽ thấy thế giới này thật tươi đẹp, điều này mọi người nhất định phải hiểu. Trước đây vì tôi rất bận, có lúc thật sự quá bận, lại phải vội vàng lên lớp, tôi sẽ cảm thấy học sinh cũng đều rất mệt, đều rất mệt mỏi. Tôi đứng giảng trên bục, vẫn chưa giảng xong thì đã có rất nhiều em sắp nằm dài ra bàn, sắp ngủ gật, vì từ trường mà giáo viên đem đến cho lớp học là sự mệt mỏi, là sự rã rời. Cho nên là một giáo viên, hàng ngày trước khi chúng ta bước vào lớp học, buổi sáng thức dậy phải cho mình một nguồn chánh năng lượng, nguồn năng lượng đó từ đâu ra? Kinh điển. Sau

đó lại nói lời khích lệ, phải đọc sách hay, hàng ngày phải thường làm việc tốt, đây là cách chúng ta xây dựng từ trường, đây là một sự chuẩn bị trước về tâm lực.

Chúng ta phải thực hành như thế nào? Mỗi ngày phải trì tụng kinh điển, ví dụ tập thành thói quen hàng ngày đọc Tứ thư hoặc Ngũ kinh, hoặc các kinh điển tôn giáo để chúc phúc cho việc dạy học trên lớp, cũng là một sự cầu nguyện và chúc phúc. Trong Tứ thư chúng ta có thể chọn lựa, chọn lựa cái gì? Ví dụ “Luận ngữ”, mỗi ngày mình đọc một chương, mỗi chương mình đọc hai lần, ví dụ “*Học nhi đệ nhất*”, tuần này mình chỉ đọc “*Học nhi đệ nhất*”, tuần sau mình đọc tiếp “*Vì chánh đệ nhị*”, tuần ba mình đọc “*Bát Đạt đệ tam*”. Vậy thì đọc những bài này có ích lợi gì? Trước hết nếu không làm phiên bạn cùng phòng, chúng ta có thể đọc ra tiếng để luyện giọng nói của mình, nghe giọng nói của mình, nghe xem giọng mình có lên xuống vần điệu không, bình thường khi giảng dạy, âm thanh âm điệu, cách phát âm nhà chữ của mình có chính xác không, điều này rất quan trọng. Là một giáo viên, phong thái trên bục giảng, chúng ta phải lưu ý học sinh bên dưới có nghe hiểu được hay không, hôm nay nội dung chúng ta dạy là gì? Cho nên sự phát âm của giáo viên, nội dung hôm đó giảng dạy, mỗi một chữ chúng ta phải nói cho rõ ràng. Có những giáo viên nói rất nhanh, câu phía trước còn chưa kịp nghe xong câu phía sau đã nói ra rồi. Có những người có hơi ngắn cho nên âm cuối nghe không rõ, âm cuối nghe không rõ thì chúng ta hãy xem nét mặt của học sinh, nét mặt các em nhìn rất ngờ ngạc chứng tỏ là các em nghe không hiểu, điều này rất quan trọng, vô cùng quan trọng. Cho nên trong giờ học, âm thanh giáo viên giảng bài, chúng ta cố gắng luyện cách nói bằng đàn điền, nói bằng đàn điền, cho dù một ngày phải dạy năm tiết nhưng bạn sẽ vẫn thấy cổ họng mình rất nhẹ nhàng. Đây là trong khi dạy học, việc chúng ta dùng giọng nói để bố thí đã đạt đến giai đoạn dày công tôi luyện.

Vậy thì kinh điển có thể sanh ra những năng lượng gì? Ví dụ hôm nay tôi đọc “*Vì chánh*”, hoặc hôm nay tôi đọc “*Học nhi*”, xin mọi người chú ý, “*Học nhi thời tập chi bất diệc duyệt hồ*” (*Học rồi mà tùy thời ôn tập, chẳng phải vui lắm sao?*), nếu chúng ta thấu hiểu câu nói này, ngày nay chúng ta đứng trên bục giảng dạy cũng là một sự tương tác học tập với học sinh, học tập điều gì? Nâng cao năng lượng của mình, nâng cao việc dạy học của mình, nâng cao nội hàm phong phú trong bài giảng của mình. Nếu chúng ta có thể giữ được tâm thái này, bất luận đi đến đâu cũng đều đem tâm thái học tập này đặt vào cuộc sống thường ngày của mình, bạn sẽ cảm thấy mình đang tiến bộ từng ngày. Bản thân mình học tốt, phải cầu nguyện, chúc phúc cho các em trong lớp mình,

bất luận học giờ học nào cũng đều có tâm thái như vậy, giống như Khổng Lão Phu Tử đã nói, phải có cảm giác vui vẻ, phải có cảm giác hoan hỉ. Giáo viên đứng trên bục giảng thì phải có tâm hoan hỉ, điều này rất quan trọng. Nếu chúng ta có tín ngưỡng tôn giáo, bất kể bạn là tôn giáo gì, nếu là Thiên chúa giáo thì có thể đọc Kinh Mân côi; nếu là Cơ đốc giáo thì hàng ngày có thể đọc những kinh điển trong đó, chúng ta có thể trích ra từ trong Thánh kinh để đọc tụng hàng ngày, cảm nhận được sự gắn gũi giữa chúng ta và Chúa Jesus Cơ đốc, có thể nhận được năng lượng gia trì của Chúa Jesus Cơ đốc. Nếu chúng ta là tín đồ Phật giáo thì có thể tụng Tâm kinh, rất ngắn, thay đổi một người là bắt đầu thay đổi từ tâm, cho nên chúng ta có đọc tụng Tâm kinh, từ nhãn, nhĩ, tỉ, thiệt, thân, ý đến sắc, thanh, hương, vị, xúc, pháp mà phá trừ sự chấp trước của mình, “*vô hữu khủng bố viễn ly điên đảo*”, lúc nào cũng có thể nhắc nhở mình không còn sợ tai họa gì giáng xuống nữa. Vì chúng ta từ trong kinh điển sẽ có thể nhắc nhở bản thân mình nhận thức về chân tướng của vũ trụ. Cho nên hàng ngày đọc tụng kinh điển là vô cùng quan trọng, nó có chánh năng lượng, có một nguồn chánh khí giúp nội tâm các bạn gia tăng tín tâm, chủ yếu nhất là gia tăng tín tâm của chúng ta.

Thứ hai chúng ta phải kiên trì mỗi ngày đều đọc sách hay, cho dù chỉ một câu hay một đoạn, vì chúng ta biết các thầy cô rất bận, vô cùng bận, kể cả mặt học cũng vậy, rất bận, nhưng mỗi ngày tôi đều nhớ lại một chút những kinh điển tôi đã ghi nhớ và học thuộc, ví dụ “*Quân tử cửu tư*”, có lẽ mọi người đều thuộc chứ? Có thuộc không? Tốt, chúng ta bắt đầu từ đâu? Từ đôi mắt “*thị tư minh*”, lỗ tai (thính tư thông), dung mạo “*sắc tư ôn, mạo tư cung*”, sau đó “*ngôn tư trung*”, rồi làm việc “*sự tư kính*”, tiếp đó hình tượng tổng thể của chúng ta thì sao? Có không? “*Nghi tư vấn*”. Khi tức giận thì sao? (Phẫn tư nan). Rồi sao nữa? Cái cuối cùng “*Kiến đắc tư nghĩa*”. Nếu chúng ta mỗi ngày trong khi làm việc mà phát hiện mình có tâm trạng rồi thì có thể dùng “*cửu tư*” để nhắc nhở mình. Lại có “*Tứ vật*”: “*Vật ý, vật tất, vật cố, vật ngã*”, dùng “*Tứ vật*” để kiểm điểm lại mình cũng rất là tốt. Người khác hiểu lầm các bạn liền nghĩ đến “*Nhân bất tri nhi bất uẩn, bất diệc quân tử hồ*” (người chẳng hiểu ta mà ta không buồn giận họ, như thế chẳng phải là quân tử ư?), chúng ta học tập kinh điển thì phải đem ra dùng trong cuộc sống của mình, lúc nào cũng dùng được, lúc nào cũng dùng được sẽ có lợi ích gì? Hóa giải khó khăn lúc đó của bạn, hóa giải tâm trạng của bạn, hóa giải sự không vui trong hiện tại của bạn. Nếu trong tâm một người không vui vẻ thì họ sẽ ảnh hưởng đến người khác, đối với giáo viên mà nói, tâm trạng không ổn định học sinh sẽ gặp tai ương, điều này rất quan trọng. Tại sao lại gặp tai ương? Vì hôm đó bạn giảng bài chắc chắn là không thú vị gì, nếu hôm nay mình đi dạy rất vui vẻ thì học sinh cũng

sẽ nghe giảng rất vui vẻ, nếu hôm nay bạn không muốn giảng thì sẽ tạo nghiệp, tại sao lại tạo nghiệp? Vì nếu như cả lớp có 30 người, 30 học sinh hôm nay đều không được lợi ích tức là bạn đã làm hại 30 người, khiến các em không đạt hiệu quả gì từ buổi học đó. Cho nên là một giáo viên, giảng dạy trên lớp học có quan trọng không? Quan trọng, học sinh đều là bỏ tiền ra để đi học, vì chúng ta là trường dân lập. Cho nên giáo viên có thể làm công đức rất tốt, nhưng ngược lại, chúng ta hãy không cẩn thận, hãy không chú ý thì cũng sẽ tạo tội. Cho nên điểm này chúng ta cũng phải hiểu rõ, xây dựng bầu không khí trong lớp học, chúng ta có nhận thức nghiêm túc về vấn đề này không, điều này rất quan trọng.

Được, chúng ta xem tiếp phần sau “*Định tĩnh an lạc*” câu này trong sách nào? “Đại học”. Vậy các bạn xem “Đại học”, “*Đại học chi đạo tại mình mình đức, tại thân dân, tại chỉ u chí thiện. Tri chỉ nhi hậu hữu định, định nhi hậu năng tĩnh, tĩnh nhi hậu năng an, an nhi hậu năng lạc, lạc nhi hậu năng đắc. Vật hữu bốn mặt, sự hữu thủy chung, tri sở tiên hậu, tắc cận đạo hĩ*”. Được, chúng ta đem đoạn này đặt ở đây, chỉ lấy hai câu, trích dẫn giản lược tinh hoa của nó. Cho nên chúng ta muốn học bất kỳ điều gì, học bất kỳ kiến thức gì, đọc những tri thức sâu rộng này nhất định phải trên nền tảng “*định, tĩnh, an*” thì mới có thể “*lạc*”, mới có thể “*đắc*”. Do đó đọc sách, cảnh giới khi đọc sách trước hết phải để mình định tĩnh lại, nếu bạn không có định tâm, sau khi xem xong có thể bạn sẽ hiểu sai, có thể sẽ nghĩ sai, tâm không định thì học điều gì chúng ta cũng có thể không học được nội dung chính xác. Cho nên “*định tĩnh an lạc*” có thể nói là suốt đời chúng ta, bất luận chúng ta làm việc hay nghiên cứu học thuật, học kỹ năng, năm chữ này nhất định phải ghi nhớ cho kỹ. “*Tri sở tiên hậu, tắc cận đạo hĩ*” nói với chúng ta phải có thứ tự, phải có tôn ti, có tôn ti trật tự ưu tiên thì khi làm việc chúng ta mới thành công được. Nếu khi chúng ta làm việc, bạn không có khả năng phân biệt những việc trước mắt việc nào quan trọng việc nào không quan trọng, ví dụ chúng ta bây giờ muốn làm một việc, điều quan trọng đầu tiên là phải câu thông rõ ràng với mọi người trước, nếu không câu thông rõ ràng thì bạn sẽ phạm một sai lầm rất nghiêm trọng, tại sao? Làm việc chắc chắn là do con người làm nên, con người chưa nhận thức rõ ràng thì làm thế nào đây? Làm sao làm được? Cho nên bản thân mình muốn làm việc cho tốt trước hết phải nghĩ xem mình có đủ khả năng không, “*Tôi muốn phát đại nguyện, tôi muốn đời này thế nào đó, tôi muốn tương lai thế nào đó*”, sự “*thế nào đó*” chỉ là một mong ước, thực tế là phải đợi đến khi bạn bắt tay vào làm, vào làm rồi mới biết mình có đạt đến lý tưởng như vậy được không. Cho nên chúng ta đọc sách, sau khi đọc xong nhất định phải làm, nếu bạn không làm, bạn chỉ đang nghiên cứu thì sẽ làm tưởng mình

rất ngon lành, vậy là phiền phức rồi, hoàn toàn không ổn, hơn nữa còn thúc đẩy tâm ngạo mạn của mình, đây là điều phiền phức nhất. Vì vậy đừng tưởng rằng mình đọc rất nhiều sách vậy là rất có học vấn, đừng tin tưởng bản thân mình quá, khi đã làm rồi mới tính, thể hội được hàm ý trong kinh điển thì mới xem là bạn đã học được rồi, vì từ xưa đến nay, thánh nhân hiền nhân nói với chúng ta, *tín giải hành chứng*, chúng ta tin tưởng đạo lý trong kinh điển rồi thì phải “*giải*” nó, phải “*hành*” nó, phải “*hành kinh*” tức là thực hành bộ kinh điển này, trong khi thực hành thì chúng ta ngộ ra, ồ, thì ra là đạo lý như vậy. “*Chứng*” chúng ta phải chứng, tức là khi thực hành kinh điển chúng ta hiểu được ý nghĩa chân thật của kinh điển, bạn mới chứng ngộ được đạo lý trong kinh điển. Nếu chúng ta không thực hành kinh điển mà chỉ nghe thôi, mọi người đừng tưởng là mình đã học được rồi, chưa học được đâu, giống như chúng ta học thư pháp vậy, bạn biết nhìn bức chữ này đẹp lắm, nhưng bảo bạn vào viết thì bạn viết không được, đạo lý đều như nhau. Cho nên trong khi đọc sách, quý là chỗ biết thực hành, nếu bạn không thực hành thì sẽ không hiểu được. Do đó “*tri sở tiên hậu, tắc cận đạo hĩ*”, thể hội của cá nhân tôi là trong khi làm việc, bất luận là việc lớn hay việc nhỏ, trước hết phải biết trình tự làm việc, ví dụ chúng ta nấu cơm, trưa nay có khách, nên nấu cơm trước hay nấu thức ăn trước? Nếu bạn nấu thức ăn xong rồi mới nấu cơm thì không cần mời khách đến nữa, cho nên nhất định phải hiểu điều này. Vậy chúng ta muốn mời khách, mở tủ lạnh ra không có thức ăn, vậy phải làm gì? Đi mua thức ăn, đây đều là những việc rất quan trọng. Như có rất nhiều bạn nói: “*Cô Dương, cô xem xung quanh em có rất nhiều bạn nữ, cô thấy em chọn bạn nào là tốt nhất?*”. Tôi mới hỏi bạn ấy: “*Xin hỏi bạn đã theo đuổi được bạn ấy chưa? Bạn còn chưa theo đuổi được mà đã nghĩ mình chọn ai là tốt nhất, chẳng phải rất buồn cười sao?*”. Cho nên rất nhiều lúc bản thân chúng ta cũng không hiểu được tầm nhìn của mình có vấn đề, trình tự có vấn đề, như có rất nhiều bạn còn chưa tốt nghiệp đại học, học đến năm hai đã hỏi: “*Cô Dương, cô thấy em nên thi cao học hay nên đi làm?*”. Tôi nói: “*Đợi em tốt nghiệp rồi hãy nói, đợi xem thành tích của em tốt hay không rồi hãy nói, em phải sống trong hiện tại, đây là điều rất quan trọng*”. Cho nên bình thường chúng ta phải nên đặt việc thực hành vào vị trí đầu tiên, đọc sách, thực hành, chứng thực những điều đã nói trong kinh điển là như thế nào.

Chúng ta xem tiếp “*trắc ẩn chi tâm nhân giai hữu chi*” (Người ta ai cũng có lòng trắc ẩn) , câu này do Mạnh Tử nói, trong sách “Mạnh Tử” có câu nói này. Vậy tâm trắc ẩn cũng là thứ mà giáo viên chúng ta ngày nào cũng phải có, học sinh học không được, bạn có tâm trắc ẩn để khích lệ em không, hay là

chèn ép em, hay là nghĩ rằng tốt nhất đừng nhìn thấy em ấy nữa, khó dạy thế đấy, ngày nào cũng gây phiền phức cho mình? Nếu chúng ta có tâm này thì chúng ta đã đánh mất tâm trắc ẩn rồi, “*trắc ẩn chi tâm nhân giai hữu chi*”. Vậy thì “*trắc ẩn chi tâm nhân giai hữu chi*”, những em nghịch ngợm trong lớp thì có tâm trắc ẩn không? Vẫn có, nếu có thì chúng ta phải giúp các em có cơ hội thể hiện, bởi vì chúng ta phải nhớ là những em nghịch ngợm, những em khó dạy, từ nhỏ cho đến bây giờ, trong tay các bạn, các em có nhiều cơ hội được khẳng định không? Không nhiều. Các em có nhiều cơ hội được khen ngợi không? Không nhiều. Thông thường em chỉ phải đối mặt với việc mọi người nói những điều không hay và đả kích em. Cho nên trước hết chúng ta phải đứng ở lập trường của học sinh, các em nhìn thế giới này và cho rằng không có ai hiểu mình, không có ai khích lệ mình, các em là một bầy cừ non bị ruồng bỏ, một bầy cừ non bị lạc đường. Cho nên chúng ta phải có tâm trắc ẩn đứng ở góc độ của các em, xem các em cần cái gì? Cần được khẳng định. Nhưng chúng ta không được khẳng định lung tung, do đó chúng ta phải tìm cơ hội để giúp các em có thể trở nên nổi bật hơn, tìm cơ hội để giúp các em sanh khởi tín tâm. Nếu những học sinh này không có một chút tín tâm gì hết thì trong lớp các bạn sẽ thấy các em vô cùng đau khổ, ngày nào cũng ngồi ở bàn học rất là đau khổ, chúng ta có gặp những em học sinh như vậy không? Có không? Có. Cho nên những em học sinh này thông thường tôi đều vô cùng thương xót các em, vì sau khi các em trải qua giai đoạn này, giai đoạn này là thời gian duy nhất các em có thể học tập, vì không có gánh nặng gì hết, nhưng chúng ta phải dùng phương pháp gì để giúp các em chuyển niệm, chuyển đổi ý niệm rất quan trọng. Cho nên tôi có trao đổi với cháu gái của mình, cháu thường được chia cho dạy nhóm lớp chẵn trâu, ở Đài Loan gọi là lớp chẵn trâu, vì rất kém, khi cháu nhận được bảng điểm thi của cả lớp, thi chỉ mười mấy điểm, khi các em thi mười mấy điểm thì cháu nói: “*Các em, lần sau chỉ cần các em tiến bộ hơn một điểm là cô sẽ thưởng cho*”. Cho nên học sinh của cháu thi được mười mấy điểm hay chỉ được vài điểm, căn bản là tất cả đều được thưởng. Chúng ta thi được vài điểm mà muốn đột phá lên 10 điểm thì khá đơn giản, cho nên cháu đã dùng phương pháp đó dần dần đã giúp học sinh tiến bộ, giúp các em thấp lên tiềm năng trong cuộc đời, có tiềm năng như vậy thì em học sinh đó sẽ được cứu, nếu chúng ta chỉ giương mắt nhìn em suốt ba năm học dưới tay của mình vẫn không cách nào giúp được em, tôi thấy các thầy cô phải tự kiểm điểm lại, kiểm điểm lại tại sao, một sanh mạng, một ngọn cỏ nhỏ, một chồi cây non trong lớp học của chúng ta, chúng ta là người làm vườn, đã là người làm vườn thì phải tìm đủ mọi cách để bón phân tưới nước, dùng tình thương tưới tắm các em, để các em trưởng thành tốt đẹp. Tôi cảm thấy là một giáo viên thì phải có tâm trắc

ấn như vậy. Cho nên chúng ta mỗi ngày tại sao phải đọc những kinh điển tốt để bổ sung năng lượng cho chính mình, rất quan trọng, cho dù chỉ một câu nói, nếu chúng ta thông tỏ câu nói này thì chúng ta sẽ làm được, đây là điều rất quan trọng. Bởi vì năng lực chiêu cảm của một người là rất mạnh, khi một người có thể cảm nhận được có người rất quan tâm đến mình, nội tâm của họ sẽ khác đi, chúng ta cảm nhận từ chính nội tâm của mình. Khi cô giáo Dương khen các bạn: *“Bạn thật là tốt”*, thì lúc đó bạn có sanh khởi tín tâm không? Có. Ô thật vậy. Cho nên tôi sẽ không tùy tiện mà nói: *“Bạn không tốt”* vì câu nói này sẽ rất đả kích người khác. Trên căn bản, trong quá trình dạy học đều sẽ luôn khẳng định sự tiến bộ của học sinh, sự tiến bộ hôm nay chỉ cần cao hơn hôm qua một chút thôi chúng ta gọi là gì? Siêu tốt, siêu việt hơn hôm qua, siêu việt hơn trước đây, siêu tốt. Hôm nay thật sự đã thể hiện rất tốt, bắt tay với em: *“Giỏi quá, chắc chắn em sẽ còn giỏi hơn nữa”*, khẳng định năng lực của em thì năng lực đó chắc chắn sẽ được nâng cao không ngừng, cộng thêm sự nỗ lực thì sẽ trở nên càng ngày càng tốt, cho nên điều này rất quan trọng. Đây cũng là việc mà giáo viên mỗi ngày đều phải làm, ngày ngày hành thiện là như vậy, khích lệ học sinh, còn mình thì dạy học bằng tâm hoan hỷ, mỗi một câu nói khẳng định của bạn đều sẽ giúp học sinh khai mở sự lương thiện của các em, khai mở tiềm năng của các em, khai mở ngộ tánh của các em. Cho nên giáo viên ngày ngày đều đang làm thiện, giáo viên thật sự là ngày ngày đều đang hành thiện, chỉ là chúng ta phải hiểu được là mình nên làm thế nào, chúng ta nói chuyện với học sinh, những lời khích lệ, nhất định không được tán thán lung tung, tán thán và khích lệ là không giống nhau, mọi người phải hiểu rõ, khích lệ là khiến nội tâm các em sanh ra một nguồn năng lượng, sau đó sẽ trở nên hiếu học. Còn tán thán thì chưa chắc, tán thán là sau khi các em làm xong việc chúng ta khen ngợi các em: *“Ồ. Tốt lắm! Tốt lắm! Giỏi lắm!”*, không giống nhau. Cho nên chúng ta tán thưởng và khích lệ là không giống nhau, tán thưởng quá đáng có thể sẽ sanh khởi tâm kiêu mạn, cho nên điều này cũng rất quan trọng. Vì thế giáo viên phải giữ gìn tâm hoan hỷ khi dạy học, điều này rất quan trọng. Không khởi ý niệm không tốt, không nhớ những việc ai oán trước đây, không than phiền công việc để giữ gìn chánh năng lượng của bản thân, điều này rất quan trọng. Con người ta hàng ngày những việc không tốt có lúc sẽ lướt qua, lướt qua thì tốt nhất đừng giữ nó lại, phải mau mau xóa bỏ nó đi. Cho nên không nhớ những việc ai oán trước đây. Nếu học sinh này trước đây trong lớp học đã khiến bạn rất rắc rối, chúng ta làm giáo viên thì không nên nhớ hiềm khích xưa. Giữa các đồng nghiệp có hiểu lầm thì chúng ta không nên phàn nàn lẫn nhau, vì chúng ta nhất định phải có phong độ đại trượng phu: *“nhân bất tri nhi bất uẩn, bất diệc quân tử hồ?”* (Người khác chẳng hiểu mình mà mình

không buồn giận, thế chẳng phải là bậc quân tử ư?) , phải có phong phạm như vậy. Nếu làm được như vậy thì chánh năng lượng của chúng ta sẽ giữ gìn được bền vững và lâu dài, đây là điều rất quan trọng. Đây là phần tham khảo thực tế chúng tôi nêu ra bốn điểm này, trong bốn điểm này hàng ngày đọc kinh điển, nhất định phải khiến nội tâm của bạn và việc thánh nhân tổng kết những kinh nghiệm trong cuộc đời, những kinh điển của họ có thể biến thành những điều lúc nào cũng có thể dùng để hóa giải cuộc sống của bạn, lúc nào cũng có thể vận dụng, lúc nào cũng có thể dùng để giúp đỡ học sinh, kéo các em một tay, đây là phương pháp rất tốt, tôi thường vận dụng những phương pháp này trong cuộc sống, đây là những tham khảo thực tiễn rất tốt tôi xin được cung cấp cho mọi người tham khảo.

Điểm thứ năm, diễn đạt ngôn ngữ, bình thường chúng ta phải rèn luyện giọng nói của mình, lúc này đã nhắc đến rồi, luyện cách phát thanh bằng đàn diều, phải tăng cường nâng cao khả năng tổ hợp từ của mình, và chú ý từ ngữ không được có sắc thái tổn thương hoặc chế giễu. Có những giáo viên rất dễ phạm phải điều này, nói những lời mỉa mai chế giễu, ví dụ học sinh biểu hiện không tốt chúng ta lại nói lời mỉa mai, vậy là không được. Và phải nghe xem giọng nói của mình có hay không, có trầm bổng du dương hay không, có vang không, nếu không học sinh rất dễ ngủ gật. Chúng ta xem tiếp tham khảo thực tiễn, khả năng tổ hợp từ của giáo viên phải khá một chút, dùng đạo lý đơn giản để giải thích, đây là giáo viên khi dạy học đã đến một trình độ nhất định thì chúng ta sẽ biết cách làm sao để học sinh hiểu được. Ví dụ học sinh gặp chuyện buồn phiền, chúng ta dùng những điều đơn giản để nói một chút, làm sao xóa bỏ buồn phiền đó? Buồn phiền đến từ sự cố chấp, ví dụ bây giờ chúng ta lo lắng, học sinh hiện nay, học sinh nữ thì rất sợ mình béo, phải không? Đều rất ưa làm đẹp, kể cả các cô giáo ngồi đây không biết có ai cũng rất sợ mình bị béo không? Nói mọi người nghe, đừng sợ, vì bạn có tâm cố chấp thì sẽ có buồn phiền, buồn phiền sẽ đem đến năng lượng phiền diện cho chúng ta. Ví dụ bây giờ bạn chưa lập gia đình, chưa có bạn gái, chưa có bạn trai, người trong nhà hỏi mãi, bạn cũng đừng phiền muộn, họ hỏi thì cứ hỏi, bạn vẫn cứ như như bất động, năng lượng trong cuộc đời chúng ta phải dựa vào chúng ta, chúng ta dùng tâm thái gì để xây dựng, nếu tâm thái của bạn rất chánh diện, rất tươi sáng, thì bây giờ vẫn cứ an trú trong công việc, trong việc dạy học, thì từ đó, từ quá trình giảng dạy đó bạn sẽ có được niềm vui, không nhất thiết phải kết hôn. Nếu bạn thấy rằng kết hôn không có ích lợi gì cho bạn, ví dụ cuộc sống hôn nhân cơm áo gạo tiền lửa dầu mắm muối, hiện tại điều kiện kinh tế của mình có đủ không, có nuôi gia đình được không, lỡ như sang năm xuất hiện thế hệ sau,

xuất hiện em bé thì có ảnh hưởng đến công việc của mình không, nếu như vậy thì bây giờ mình phải ở đâu? Nhất định đều phải suy nghĩ rồi mới kết hôn, không thể nào thấy người ta kết hôn rồi, nhận giấy kết hôn rồi, chúng ta cũng kết thử xem sao, hôn nhân tuyệt đối không có chuyện kết thử xem sao. Sau đó thấy bên cạnh người ta có sứ giả bảo hộ, có hoàng tử bạch mã, có người mặc dù có chồng rồi nhưng thấy người khác vậy liền khởi tâm động niệm: “*Sao chồng mình chán thế*”, hồng loan xao xuyên sao giờ vẫn chưa xuyên xao? Chúng ta đừng nghĩ những điều này.

Vậy thì đối mặt với học sinh chắc chắn sẽ có rất nhiều vấn đề, chúng ta phải giải thích những đạo lý này, ví dụ tại sao lại bị buồn phiền? Bởi vì cố chấp. Bạn gọi điện cho mẹ, mẹ bạn nói: “*Mau tìm một người đi*”, bạn để câu nói đó trong tâm, ngày nào cũng: “*tìm một người, tìm một người*”, nhưng “*nửa người*” cũng chẳng thấy đâu, bạn liền buồn phiền, vì buồn phiền này đến từ sự cố chấp. Nếu mẹ bạn nói xong, bạn không chấp vào đó thì sẽ không buồn phiền, cũng sẽ không đau khổ, vì đau khổ cũng là do cố chấp, vì bạn không muốn buông bỏ đau khổ, cứ thích để sự cố chấp đó trong tâm thì cũng hết cách. Cho nên khi chúng ta cảm thấy không tốt, thấy rất phản cảm, không muốn ở đây, thật ra đều do khởi tâm động niệm của mình gây ra.

Tổ chức giáo dục Thành kính nhân Bắc Kinh <http://www.chengjing.com>

Cảm ơn các bạn đón xem